

selvfølgelig være noget til Skibet selv til Forrentning, til Vedligeholdelse. Hvor meget det skal være, ved jeg ikke nøje, men jeg kan sige, at Amerika giver overmaade meget; det giver til fremmede Skibe til time-chartrede Skibe, som sejler for dem, — og det samme gør England —, en saa stor Rate, som svarer til 45 sh. om Maaneden; dog gaar der af dette her en 10 sh. fra til forskellige Udgifter, som Rederne selv skal afholde. Men England kræver, at dets egne Skibe ikke faar mere end 9 sh., tror jeg, det er, om Maaneden. I øvrigt skal jeg indrømme ikke at have taget Hensyn til, at mange Varer tilføres paa kostbare Passagerdampere.

Med andre Ord, nu paastaar de danske Redere, at disse Rater her er afpassede efter det, de kan tjene i Amerika, og det, de kan tjene i Amerika, maa siges at være overmaade godt, betydeligt mere end det, England indrømmer sine egne Skibe. Under disse Forhold vil jeg sige, at de Rater, som Fragtnævnet har givet os, er meget høje, og jeg vil antage, at naar vi om 3 Maaneder faar dem revideret, maa de nedsættes oven i Købet betydeligt. Naar vi har accepteret dem i den overordentlige Kommission, vil jeg sige til vor Undskyldning, at det var omtrent, som naar man faar en Revolver for Panden: det er at tage eller at slippe: nu kommer Skibene hjem, og Spørgsmaalet er: skal vi have de høje Rater, vi har i Øjeblikket, eller skal vi modtage de tilbudte Nedsættelser? Og selvfølgelig stod vi dér med bundne Hænder — det ønsker jeg at sige til Undskyldning for de Rater, som er kommet frem. Thi Sagen er jo den, at de højtærede Rederes Formænd er tilbøjelige til, hver Gang de handler med Staten, at behandle den en Smule ovenfra og nedad, og det er jo saa meget mere beklageligt, som Nævnets Formand en Gang har været kgl. Embedsmand og for saa vidt burde have nogen Følelse af Statsdisciplin.

Jeg vil gerne, medens jeg her er inde paa at tale om den nye Tid, have Lov til at sige, at naar Fredsforhandlingerne begynder, gaar jeg ud fra — og det mener vel ogsaa alle i Udlandet —, at det ikke blot bliver Territorier og Erstatninger, som bliver Fredens Genstand, men det bliver ogsaa rent økonomiske Forhold: Hvorledes Raavarerne skal fordeles, hvorvidt der skal være Afsetningsfrihed, hvilke Lande der skal have Præferencé, og hvorledes Tolden skal være. Nu hører jeg til dem, der haaber, at de store Magter ikke vil løse disse Spørgsmaal uden at høre de neutrale Magter, fordi vore Interesser staar i disse Sager i lige saa høj

Grad paa Spil som de krigsførende Magters. Vi har Interesse af, at vi faar sikret Raavarer, vi har Interesse af, at den naturlige Eksport af vore Varer ikke bliver standset, vi har Interesse af at følge, hvilke Lande de forskellige Stater giver Præferencé. Og jeg maa bede den højtærede Udenrigsminister i Tide have sin Opmærksomhed henvendt herpaa, for der er kun eet, jeg er sikker paa, og det er den Kamp, der bliver om Raavarerne.

Selvfølgelig holder vi Danske, haaber jeg, alle paa den aabne Dørs Princip, at ingen maa monopolisere sine koloniale Raastoffer; men i alt Fald maa man kunne staa paa det Standpunkt, at Moderlandet har Lov til forlods at tage af sine Kolonier de Raastoffer, det selv har Brug for efter sit Folketal; men det maa derefter ikke beskattes det overskydende. Jeg vil haabe, at den danske Regering vil støtte berettigede Bestræbelser, som gaar ud paa at hindre, at Kolonier gøres til et lukket Land for den tilfældige Magthaver, og ligeledes haaber jeg, at den danske Regering vil demonstrere imod direkte Syndikat-afgifter og direkte Eksportafgifter, som man allerede er begyndt at kræve. De engelske Kul, som i Øjeblikket koster 65 Kr. fob, viser tilstrækkeligt, at her er en Fare.

Jeg er bange for, at Priserne paa de Raavarer, som vi skal bruge, Jute, Olie, Copra, Kul, Jern, vil blive Genstand for fiskale Eksperimenter fra de krigsførendes Side med det Formaal at lade de neutrale betale. Ligeledes mener jeg — men det strider vel mod den danske Forfatning —, at man burde give Regeringen, eventuelt hjulpet af et Udvalg, en særlig Frihed med Hensyn til Toldlovens Bestemmelser; saaledes at vi kan bruge den under disse Forhandlinger, men hvorvidt det er muligt, ved jeg ikke. En anden Ting er, at Finansministeriet og Udenrigsministeriet maa forberede sig paa at følge de Forhandlinger, som føres om Handels-traktater, for selv at kunne slutte dem, der er nødvendige; men jeg hævder ganske vist, at ingen Handelstraktat bør slutes, før Freden er sluttet, alene af den rent tekniske Grund, at før den Tid ved vi ikke, hvorledes man kunstigt vil lede Handelen ud af de vante Baner. Thi jeg tror absolut ikke, at vi i Udenrigshandelen faar fri Handel mere; jeg tror, det vil tage nogen Tid, inden det kommer igen, der vil gaa Aar, i hvilke vi kan risikere at skulle fortsætte med det Kompensationsprincip, vi har i Øjeblikket; vi vil møde Truster, som er støttede af Staten, der raader over de vigtige Raavarer og Halv-